

NATSUKO

İMAMURA

ÇEVİRİ: ALİ VOLKAN ERDEMİR

Mor

Etekli

Kadın

ROMAN

2019 Akutagawa Ödülü

NATSUKO İMAMURA
MOR ETEKLİ
KADIN

Can Çağdaş

Mor Etekli Kadın, Natsuko İmamura

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

むらさきのスカートの女 (*Murasaki Suka-to no Onna*)

İlk (bu çeviride kullanılan) basım: Asahi Shimbun Publications Inc., 2019

© 2019, Natsuko İmamura

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Türkçe çeviri hakları The English Agency (Japan) Ltd. aracılığıyla Asahi Shimbun Publications Inc.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım 2021

4. basım Kasım 2024, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Su Akaydın

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç Çarşısı, No:3/4

Zeytinburnu/İstanbul, Tel: (212) 613 17 33 Fax: (212) 5013117

Sertifika No: 4605

ISBN 978-975-07-5393-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

NATSUKO İMAMURA
MOR ETEKLİ
KADIN

ROMAN

Japonca aslından çeviren

Ali Volkan Erdemir

NATSUKO İMAMURA, 1980'de Japonya'da doğdu. Üç kere Akutawaga Ödülü'ne aday gösterilen İmamura 2019'da *Mor Etekli Kadın* romanıyla ödülü kazandı. Aldığı başka ödüllerin arasında Dazai Osamu ve Yukio Mishima ödülleri de yer almaktadır.

ALİ VOLKAN ERDEMİR, Öğretim üyesi, yazar ve çevirmen. Yüksek lisans ve doktorasını tamamladığı Kyoto Üniversitesi'nde konuk öğretim üyesi olarak bulundu. *Japonya'da Türk İmgesinin Oluşumu* (2014), *Yerleşik Yabancı Pierre Loti* (2018) adlı araştırma kitaplarıyla *Maruko'nun Yolculuğu* (2019) adlı çocuk hikâye kitabının yazarıdır. Kenzaburo Oe, Yukio Mishima ve Haruki Murakami'nin birçok kitabını çevirdi. Edebiyat dergilerinde özgün haikularının yanı sıra Matsuo Basho ve Taneda Santoka'dan yaptığı haiku çevirileri de yayımlandı. 2020'de Japonya Dışişleri Bakanı Ödülü'yle taltif edildi.

Komşularımın arasında “Mor Etekli Kadın” diye çağrılan biri var. Nedeni, hep mor etek giymesi.

İlk zamanlarda onun genç bir kız olduğunu sanmıştım. Minyon ve omzuna kadar uzanan siyah saçları var. Uzaktan ortaokul öğrencisi gibi görünüyor. Ama yakından dikkatlice bakınca o kadar genç olmadığı anlaşıyor. Yanaklarında lekeler var, omzuna kadar dökülen siyah saçları mat ve kuru. Mor Etekli Kadın haftada birkaç kez kapalı çarşıdaki fırına kremalı çörek almaya gider. O sırada ben de çörek seçer gibi yapıp dikkatle onu izler, her seferinde tanıdık birine benzetirim. Kime acaba?

Mahallemizdeki parkta “Mor Etekli Kadına Ayrılmış Özel Oturma Yeri” olarak adlandırılan bir bank var. Parkın güney tarafında, yan yana sıralanmış üç banktan en dipteki.

Bir gün Mor Etekli Kadın yine fırından bir kremalı çörek alıp çarşıdan çıktı ve parka gitti. Öğleden sonraydı, saat henüz 15.00 olmuştu. Parktaki meşe ağacının yaprakları “Mor Etekli Kadına Ayrılmış Özel Oturma Yeri”ne gölge yapıyordu. Mor Etekli Kadın bankın ortasına oturdu, az önce aldığı kremalı çöreği yemeye koyuldu. Kreması dökülmesin diye sol elini altına tuttu. Bademlerle süslü kısma kısa bir süre baktıktan sonra çöreği

ağzına götürdü. Bitmesin diye son lokmayı uzun uzun çiğnedi.

Bu halini görünce Mor Etekli Kadın ablama ne kadar benziyor diye düşündüm. Elbette tamamıyla başka biri olduğunun farkındaydım. Her şeyden önce yüzü farklıydı.

Ablam da Mor Etekli Kadın gibi son lokmayı tadını çıkararak yedi. Bana, yani kız kardeşine, ağız dalaşında yenik düşecek kadar sakın yapıda bir ablaydı ama yiyeceğe karşı tutkusu sınır tanımazdı. En sevdiği yiyecek pudingdi, tabağın dibinde kalan karameli hiç bıkmadan on dakika, hatta yirmi dakika boyunca izler, arada bir kaşığını daldırıp çıkarırdı. Bir gün, “Yemeyeceksen ben yerim,” dedikten sonra kalan son parçayı elinden kapıp yemiştım de büyük bir kavga çıkmış ve ev altüst olmuştu. O gün ablamın tırmalamasıyla üst kolumda oluşan çizigin izi hâlâ durur. Muhtemelen ablamın sağ elinin başparmağında da o günkü ısırığının izi kalmıştır. Anne ve babamızın boşanıp da ailemizin dağılmasının üzerinden yirmi yıl geçti. Ablam şimdi nerede ve ne yapıyor acaba? En sevdiği yiyeceğin puding olduğu kalmış aklımda, hâlâ öyle midir?

Mor Etekli Kadın ablama benziyorsa bu, kız kardeşi olduğum için bana da benzediği anlamına gelir mi? Hiç ortak noktamız yok değil. O “Mor Etekli Kadın” ise neticede ben de “Sarı Ceketli Kadın”ım.

Ne yazık ki “Sarı Ceketli Kadın”, “Mor Etekli Kadın”dan farklı; onun var olduğunu bilen yok çünkü.

“Sarı Ceketli Kadın” kapalı çarşıdan geçse, kimse onun farkına varmaz ama “Mor Etekli Kadın” geçmeye görsün, onu herkes fark eder.

Diyelim ki Mor Etekli Kadın kapalı çarşının bir yanında görünsün, insanlar tepkilerine göre dörde ayrılır. İlk grup onu görmemiş gibi yapar. İkincisi, önünden çe-

kilip ona yol verir. Üçüncüsü, belki de iyi bir şey olur diye zafer pozu verir. Dördüncüsü de ötekilerin aksine ürküp başlarını öne eğer. (Mor Etekli Kadın'ı günde iki kez görmenin iyi şans, üç kez görmenin ise uğursuzluk getirdiğine inanılır.)

Mor Etekli Kadın'ı harika biri olarak değerlendirmemin nedenlerinden biri, etrafındaki insanlar ne tepki verirse versin, kesinlikle yürüme temposunu değiştirmemesi, kalabalığın içinden sabit bir hızla geçip gitmesi. Hayret verici olan, hafta sonları en kalabalık saatte bile ne biriyle çarpıştığının ne de bir şeye çarptığının görül-müş olması. Ya son derece güçlü reflekslere sahip ya da alnında üçüncü bir göz var. Çevresindekiler fark etmesin diye kâkülle kapattığı bu göz sayesinde etrafı 360 derecelik açıyla görüyor olabilir. Her halükârda onunki, Sarı Ceketli Kadın'ı aşan bir yetenek.

Etrafindakilere çarpmamak için çok özenli bir şekilde yürüdüğünden, özellikle ona çarpmak için üstüne yürüyen tuhaf insanlar da var. Onlardan biri de benim. Ne var ki herkes gibi ben de ona çarpmayı beceremedim. Baharın ilk günlerinden biriydi, onu yürürken gördüm, birkaç metre arkasıdaydım, yetişmek için hızımı artırdım ve ona çarpmaya kalkıştım.

Şimdi düşünüyorum da ne kadar aptalca bir işe kalkışmışım. Tam ona çarpacakken Mor Etekli Kadın çevik bir şekilde bu hareketimi savurdu ve ben kasabın vitrinine çarptım; şanslıydım ki yarasız beresiz atlattım ama dükkân sahibine yüklü bir tamir ücreti ödemek zorunda kaldım.

O günün üzerinden altı aydan fazla bir süre geçti ve geçenlerde nihayet tamir ücretinin taksiti bitti. Ödemek hiç de kolay olmadı. Ayda bir eşyalarımın satılabilecek olanları ilkokuldaki pazara götürdüm, bunun karşılığında bir avuç bozuk para kazandım. Başta her seferinde, ne

yapıyorum ben, diye kendim bile şaşırıyordum. Bir daha asla aptalca bir işe kalkışmayacağım, dedim. Hem geçmişte Mor Etekli Kadın'a çarpmaya kalkışıp bunu başarmış tek bir kişinin bile olmadığı söyleniyordu. Tamam, üçüncü gözü olmayabilirdi ama kuşkusuz çok iyi reflekslere sahipti. Mor Etekli Kadın'ın bu yaptığını, hareket etmek denen iki sözcük açıklamaya yetmez bence. Kalabalıktan sıyrıldığı zaman gösterdiği çeviklik ancak buz üzerinde rahatça kayan artistik patenciler tarafından anlaşılabilir. Onda tam olarak birkaç yıl önce Kış Olimpiyat Oyunları'nda bronz madalya kazanan kızın havası var. Mavi kostüm giyen ve yaşlı teyzeler gibi konuşan kız. Artistik buz pateninden emekli olduktan sonra televizyon dünyasına geçti ve şöhret kazandı, geçen sene de çocuk programı sunuculuğuna seçildi. "Çocukların Sevdiği Ünlüler Sıralaması"nda bir numaraya çıktı. Onunla kıyaslandığında Mor Etekli Kadın çok daha yaşlıydı ama şöhreti, en azından bizim mahallede, onunkine eşti.

Öyle ki Mor Etekli Kadın, sadece yetişkinler değil çocuklar tarafından da tanınıyordu. Ara sıra röportaj için kapalı çarşıya gelip ev hanımlarına mikrofon uzatan ve, "Bu akşam ne yemek yapacaksınız?" ya da "Sebze fiyatları da epey arttı, değil mi?" gibi sorular soran muhabirlerin, yaşlılara ve çocuklara da mikrofon uzatıp şu soruyu sormasını isterdim: "Mor Etekli Kadın'ı tanıyor musunuz?"

Eminim tamamına yakını, "Evet, tanıyoruz!" diye yanıtlardı.

Son günlerde çocuklar arasında yaygınlaşan bir oyun var. Taş-kâğıt-makas oyununda yenilenin Mor Etekli Kadın'a hafifçe dokunması oyunu. Kural basit ama yine de çocuklar bu oyuna bayılıyor. Oyun yeri mahalledeki park. Taş-kâğıt-makas oyununda yenilen çocuk, bankta her zamanki yerine oturan Mor Etekli Kadın'a usulca yanaşacak ve omzuna hafifçe vuracak. Hepsini bu. Çocuk-

lar peş peşe aynı hareketleri yapıp gülerek oradan uzaklaşıyor.

Bu oyunun önceki versiyonunda, kaybeden çocuk hızlıca Mor Etekli Kadın'ın önüne kadar gidiyor ve ona, "Merhaba" veya "Naber?" gibi şeyler söylüyordu. Bunu yapmak onları coşturuyordu. Bu şekilde kendi bankında oturan Mor Etekli Kadın'ın karşısına dikiliyor, ona seslenip kıkır kıkır gülerek kaçıyorlardı.

Bu kuralı yakın zamanda değiştirdiler. Çünkü sıkıldılar. Hem seslenen hem de seslenilen taraf bıktı. "Naber?" ya da "Bugün hava ne güzel" dışında söyleyecek çok bir şey bulamamaya başladılar. Uydursalar bile ağızlarından en fazla İngilizce "*How are you?*" gibi şeyler çıkıyordu. İlk zamanlar hiç hareket etmeden önüne bakan Mor Etekli Kadın bile zamanla esnemek ve tırnaklarını yemek gibi abartılı şeyler yapmaya başladı. Tepkisiz görünmesi bir yana, onu kazağındaki iplik tiftiğini ayıklarken gören biri, değişik bir şey bulmaları için çocukları provoke ettiğini düşünebilirdi.

Çocuklar baş başa vererek oyuna yeni bir kural getirdiler ve şimdilik kimsenin bir şikâyeti yok. Bir çember oluşturup taş-kâğıt-makas oynarken oldukça heyecanlılar. Kazanan çocuk sevinçten havaya uçuyor, kaybeden çığlık atıyor. Çocuklar taş-kâğıt-makas oyunuyla kazananı belirlerken Mor Etekli Kadın kendine ait yerinde sessizce oturuyor. İki elini dizinin üzerine koymuş, yere bakarken büründüğü hal, bu yeni kurala alışamadığını düşündürüyor. Çocuklardan biri sırtına hafifçe vurduğu an acaba ne hissediyor?

Mor Etekli Kadın'ın ablama benzediğini sanmıştım ama öyle değilmiş. Son yıllarda ünlü olan o eski artistik buz pateni yarışmacısına da benzemiyor. Mor Etekli Kadın benim ilkokul arkadaşım Mey'e benziyor. Saçını üç örgü yapıp kırmızı lastikle bağlayan Mey'e. Mey'in ba-

bası Çinliydi. İlkokuldan mezun olmamıza az bir süre kala babasının memleketi Şanghay'a döndüler. Mor Etekli Kadın'ın kendi bankında otururken büründüğü hal, Mey'in yüzme dersinde büründüğü hale benziyor. Mey suya atlamadan önce kimseyi dikkate almadan öne eğilir, tırnaklarına dokunurdu. Mor Etekli Kadın, Mey olabilir mi? Çin'e döndükten sonra hiç haberleşmedik. Japonya'ya dönmüş olmasın? Hem de beni görmek için?

Olur mu öyle şey! Mey arkadaşımı ama aslına bakarsanız o kadar yakın sayılmazdık. Birlikte en fazla bir ya da iki kere oynamışızdır. Yine de nazikti. Çizdiğim köpek resmini övmüştü. "Kuyruğunu çok iyi çizmişsin," demişti. Bunu duyunca, çocuk halim ona minnet duymuştu. Çok iyi resim yapıyordu. Büyüyünce ressam olmak istediğini söylüyordu. Oldu da. Huang Chun Mey. Japonya'da yetişmiş Çinli ressam. Üç yıl önce yaz mevsiminde Japonya'da kişisel sergi açtı. Bu haberi gazete-den öğrendim. Yaptığı resmin önünde gülümseyen o kadın, saçları üç örgülü kız değil, kuşkusuz Mey'di. Öyleydi, gözkapakları eskiden beri çift kıvrımlıydı ve burnunun altında bir ben vardı.

Mor Etekli Kadın'ın gözkapakları tek kıvrımlıydı. Yüzünde lekeler olsa da beni yoktu.

Gözkapakları üzerinden söylersem, Mor Etekli Kadın, ortaokuldaki sınıf arkadaşım Arışima'ya benziyordu. Karakterleri tamamıyla farklıydı ama çekik gözlü olmaları noktasında gözkapaklarındaki kıvrımlar açısından birdiler. Çok korkunç biriydi. Saçları sarıya boyalıydı; arakçılık yapar, çocuklardan şantajla para alır, onlara şiddet uygulardı. Hep bıçak taşırdı. O kızın hayatımda tanıdığım insanlar arasında en tehlikeli kişi olduğunu söyleyebilirim. Ebeveyni, öğretmeni hatta polisler bile ondan yaka silkiyordu. Nasıl olduysa bir keresinde bana sakız vermişti. Erik aromalı bir sakızdı. Sırtıma pat diye vurup,

“İster misin?” diyerek bir tane uzatınca almıştım. O zaman ilk kez gözlerini görmüştüm. Aşağıya doğru eğilmiş kaşıyla tek kıvrımlı gözkapaklarını. Bir an onun Arişima olduğunu anlayamamıştım.

Teşekkür ederim, demeliydim ama dememiştim. Sakızın içinde zehir olduğunu düşündüğümünden, okul dönüşünde bir içki bayının önündeki çöp tenekesine atmıştım.

Zehir falan yoktu içinde. Çiğneyebilirdim aslında. Ertesi gün teşekkür için keşke ben de ona şeker verseydim. Ama pişman olmak için artık çok geç. Ortaokuldan mezun olduktan sonra yeraltı dünyasındakilerle takılmaya başladı. Dedikoduya göre fuhşa aracılık ediyordu. Uyarıcı madde satışına el atmış ve gidebildiği kadar ileri gitmişti. Kesin hapistedir şimdi. Belki de ölüm cezasına çarptırılmıştır. Bu durumda Mor Etekli Kadın, Arişima olamaz.

Mor Etekli Kadın’a benzeyen biri daha var. Öğleden sonra televizyonda yayınlanan haber ve sohbet programı yorumcularından biri. Aslında hayaletli mangalar çiziyor. Son zamanlarda çocuk kitaplarının illüstratörlüğünü de yapıyor. Mangadan ziyade kitapları resimlendirmek daha çok kabul görüyor demişti bir süre önce. Sanırım kocası da manga çizeriydi, neydi ki adamın adı?

Ama hayır, ona da benzemiyor. Ah, hatırladım. Şimdi bildim işte. Mor Etekli Kadın daha önce yaşadığım mahalledeki süpermarketin kasiyerine benziyor. Yorgunluktan bitap düştüğüm bir gündü, gözüm kararmış az daha bayılacakken para üstünü almıştım. O zaman, “İyi misiniz?” diye sormuştu. Ertesi gün gittiğimde de, “Hoş geldiniz, sizi görmek güzel,” demişti. O yüzden oraya bir daha gitmedim.

Çok yakın bir zamanda o mahalledeki kütüphaneye gitmiştim, dönerken gizlice dışarıdan o süpermarkete baktım. O kişi her zamanki gibi kasanın başındaydı. Üni-

formasındaki rozetlere bir tane daha eklenmişti. Çok neşeli görünüyordu.

Kısacası şunu demek istiyorum: Ben uzun zamandır Mor Etekli Kadın'ın arkadaşı olmak istiyorum.

Bu arada Mor Etekli Kadın'ın nerede oturduğunu araştırıp buldum. Parka çok yakın, döküntü bir apartman. Elbette kapalı çarşıya yakın. Çatısının bir bölümü muşambayla örtülmüş, dışarıdaki merdivenin tırabzanları paslanıp kahverengiye dönmüş. Mor Etekli Kadın tırabzana dokunmadan sürünür gibi çıkardı merdivenlerden hep. (Merdivenleri hep tırabzana dokunmadan sürünür gibi çıkıyor.) En dipteki daire onun. 201 numara.

Mor Etekli Kadın bu daireden çıkıp işe gidiyor. Kapalı çarşıdakiler onun işsiz olduğunu düşünüyor olabilir. Aslına bakarsanız, önceleri ben de öyle sanmışım. O kadın kesin işsizdir, demiştim. Ama yanılmışım. Mor Etekli Kadın çalışıyor. Çalışmasa kremalı çörek alabilir, dairesinin kirasını ödeyebilir mi?

Ancak bütün yıl boyunca çalışmıyor. Bazı dönemlerde çalışıyor, bazı dönemlerde çalışmıyor. İşyeri değişiyor. Kimi zaman vida fabrikası, kimi zaman diş fırçası fabrikası veya göz damlası kabı fabrikası. Hepsi ya günlük ya da kısa süreli işler. Günlerce bir işi olmadığı gibi aylarca düzenli bir işte çalıştığı da oluyor. Hatırladığım kadarıyla geçen sene eylülde çalışmıştı. Ekimde çalışmadı. Kasımın ilk yarısında çalıştı. Aralığın ilk yarısında çalıştı. Yeni yılın onuncu gününden itibaren çalışmaya başladı. Şubat'ta çalıştı. Mart'ta çalıştı. Nisanda çalışmadı. Mayıs'ta *altın hafta*¹ dışında çalıştı. Haziranda çalıştı. Tem-

1. Japonya'da genelde 29 Nisan ile 5 Mayıs arasındaki bir dizi resmî tatil. (Ç.N.)

muzda da çalıştı. Ağustosun ilk yarısında çalıştı. Eylülde çalışmadı. Ekimde bir çalıştı, bir çalışmadı. Ve şimdi kasm, sanırım işsiz.

Mor Etekli Kadın çalıştığı zaman sabahtan akşama kadar süren tam zamanlı işlerde çalışıyor. Öyle vakitlerde yüzünden yorgunluk akar, iş çıkışı hiçbir yere uğramadan evine döner. İzin günlerinde de pek ortalıkta görünmez.

Şimdi, sabah ya da öğle demeden parkta ya da kapalı çarşıda sıklıkla görülüyor. Onu her an izlemiyorum tabii ama gördüğüm kadarıyla sağlığı yerinde. Sağlıklı olması çalışmadığı anlamına geliyor.

Mor Etekli Kadın'la arkadaş olmak istiyorum. Ama bunu nasıl yapacağım?

Sırf bunu düşünürken bile zaman akıp gidiyor.

Birden seslenmek tuhaf olur. Muhtemelen Mor Etekli Kadın şimdiye dek bir kere bile kendisine, "Benimle arkadaş olur musun?" diye sorulduğunu görmemiştir. Benim de öyle bir deneyimim yok. Pek çok kişinin yoktur. Böyle bir tanışma şekli hiç doğal değil çünkü. Ne de olsa niyetim ona asılmak değil.

Peki ne yapayım? Önce kendimi tanıtabilirim. Tuhaf kaçmayacak bir yöntemle. Aynı okula devam eden öğrenciler ya da aynı fabrikada çalışan işçiler olsak bu mümkün olurdu.

Her zamanki parktayım. Güney tarafında sıralanmış üç banktan girişe en yakın olanında oturuyorum. Yüzümün önünde dünün gazetesi açık. Az önce çöp kutusundan aldım.

Oturduğum bankın yanındakinin yanı, Mor Etekli Kadın'ın özel oturma yeri. Üzerinde marketten alınmış ücretsiz iş ilanı dergisi duruyor. Mor Etekli Kadın'ı on

"Kısacası şunu demek istiyorum: Ben uzun zamandır Mor Etekli Kadın'ın arkadaşı olmak istiyorum."

Mor Etekli Kadın kendi dünyasında yaşıyor. Varlığıyla çektiği tepkilerin farkında olmadan dolaşıyor kalabalıkların arasında. Her öğlen parktaki aynı banka oturuyor, çörek yiyor ve dikkatini çekmeye çalışan çocukları görmezden geliyor.

Farkında olmasa da Mor Etekli Kadın'ı izleyen biri var; daima görüş alanının hemen dışında duruyor, bindiği otobüs seferlerini, ne yediğini, kimlerle konuştuğunu not ediyor. Fakat Mor Etekli Kadın'ı gözlemleyen kişi bir sapık değil. Bu, görüldüğünden çok daha karmaşık bir mesele...

Bugüne kadar üç kez Akutagawa Ödülü'ne aday gösterilen ve 2019 yılında Mor Etekli Kadın'la ödülü kazanan Natsuko İmamura, arkadaşlık ve saplantı üzerine karanlık bir hikâye anlatıyor.

"Huzursuz edici ve komik. Mor Etekli Kadın yalnızlıkla takıntının özlü, ilginç bir anlatımı."

Paula Hawkins, *Trendeki Kız*'ın yazarı

"Çok çarpıcı... İtinalı ve inanılmaz keskin... Dengesiz, tuhaf bir dünya yaratmayı başarıyor."

Sayaka Murata, *Kasiyer*'in yazarı

"Aklınızdan çıkmayacak."

Leïla Slimani, *Hoş Nağme*'nin yazarı

"İmamura'nın bir miktar sıra dışı olan insanları anlatmakta ender görülen bir yeteneği var..."

Yoko Ogawa, *Hafıza Polisi*'nin yazarı

#japonedebiyatı #takıntı #manipülasyon #kimlikkarayışı #feminizm #işyerindekadın

